

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**, se sídlem nám. Hrdinů 1300, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. 1 SIN 207/2012-8, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 184/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 29. 10. 2013 postoupen návrh žalobce ze dne 23. 10. 2013 označený jako druhý návrh na určení lhůty ve věci sp. zn. 9A 184/2012. V návrhu uvádí, že dané řízení probíhá již více než 1 rok, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu, a to chybné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Konstatuje, že v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím jsou obecně zkrácené lhůty pouze na 7 – 15 dnů, přičemž požadované informace by měly být v zásadě poskytnuty obratem. Žalobce se domnívá, že pochybení správního orgánu je zcela zjevné; správní orgán přitom odmítá respektovat závazný právní názor svého nadřízeného orgánu. Žalobce uvádí, že celková délka řízení je za těchto okolností již nepřiměřená k předmětu řízení.

První návrh na určení lhůty žalobce podal již dne 5. 6. 2013, v něm uvedl, že dané řízení probíhá již více než 7 měsíců, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu – chybné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace; od podání samotné žádosti o informace ze dne 1. 10. 2012 již uplynulo 8 měsíců, domnívá se, že pochybení správního orgánu je zcela zjevné; celková doba řízení je dle jeho názoru nepřiměřená k předmětu řízení, a proto navrhuje, aby byla stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci.

O tomto návrhu rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 6. 2013, čj. Aprk 42/2013 - 38 tak, že jej jako nedůvodný zamítl, když průtahy v řízení neshledal.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal žalobu u městského soudu dne 22. 10. 2012, dne 12. 11. 2013 zaslal soud žalovanému žalobu k vyjádření a vyžádal správní spis, žalovaný tak učinil dne 7. 12. 2012. Bezprostředně poté, přípisem ze dne 12. 12. 2012, soud žalobci zaslal vyjádření žalovaného a poskytl mu informace a poučení o složení senátu. Na to reagoval žalobce sdělením, soudu doručeným dne 2. 1. 2013, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Přípisem ze dne 21. 1. 2013 žalobce informoval městský soud, že mu žalovaný již částečně požadované informace poskytl; tento přípis soud zaslal žalovanému na vědomí dne 6. 2. 2013; na toto sdělení žalovaný soudu dne 19. 2. 2013 potvrdil, že nadále trvá na zamítnutí žaloby, tuto informaci sdělil městský soud žalobci přípisem ze dne 6. 3. 2013.

Předsedkyně senátu městského soudu k opakovanému návrhu žalobce odkázala na své předchozí vyjádření, s tím, že věci žalobce předcházejí žaloby, které soudu napadly dříve.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněné pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti

opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě žalobce (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě žalobce nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmět sporu je jednoduchý, jak uvádí žalobce ve svém návrhu ani to, že souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Vyhovění návrhu žalobce z důvodů, které ve svém návrhu předestírá, by ve svém důsledku znamenalo nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k soudu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc žalobce nespadá. Soud by takovým postupem nepřipustně znevýhodňoval ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve. Jakkoli lze označit lhůtu, v níž soud dosud nerozhodl za hraniční, neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro postup dle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb. Nadto je třeba podotknout, že právě procesní postup žalobce spočívající v podávání opakovaných návrhů v průběhu řízení nelze hodnotit jinak, než jako postup mající negativní vliv na délku řízení, na jejíž nepřiměřenost sám poukazuje, neboť městský soud nemůže bez spisového materiálu, který je opakovaně předkládán Nejvyššímu správnímu soudu s každým opakovaným návrhem, ve věci konat.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh žalobce podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu